

кой са расхожда; какви велможни са намиратъ въ това време при нея; какво тя е заповѣдала да говори вчерашниятъ день, когато обѣдвалe; кого е приимала вечерта. Съ една дума, разговорътъ на Анна Василевна заслужва нѣколко страници въ историческите записки и билъ би безцѣпенъ за потомството. Мария Ивановна слушала сичко съ внимание. Тие отишле въ градината. Анна Василевна ѝ разказала исторiята на сѣки мостъ и ален, и, като са рѣсходиле доста, тие са върнали на станцията твърде задоволни една отъ друга. На другиятъ день рано утрешнята Мария Ивановна са сабудила, облѣкла са и полегичка излѣзла въ градината. Утрешнята била много добра, слънцето освѣщало върховете на липите, които вече биле жигѣне отъ студено дѣхание на есенята. Широкото езеро са лъщѣло безъ помърдване. Сабуденните лебедe излазяле изъ подъ храстечите, които покривале брѣгътъ. Мария Ивановна отишла какъ прекрасната полянка, на която преди малко време билъ исправенъ памѣтникътъ на графа Петра Александровича Румянцова. Изведнашъ едно бѣло пегелизско кученце залаяло и припнало къмъ нея. Мария Ивановна са уплашила и задрѣла са. Въ тая минута са зачулъ приятенъ женски гласъ: «Не плашете са, то нѣма да ви ухапе.» И Мария Ивановна видѣла една госпожа, която сѣдѣла на една дълга столица срѣщу памѣтникътъ. Мария Ивановна сѣднала на другиятъ край на столицата. Госпожата глѣдала на нея съ любопитство, а Мария Ивановна, като хвърлила и отъ своята страна нѣколко поглѣда, успѣла да я разглѣда отъ краката до главата. Тя била въ бѣли утрешни дрѣхы, съ ношна шапчица на главата и съ кожухче. На видъ тя имала около 40 години. Лицето ѝ било пѣлно и червено, и показвало важность и спокойствие, а сините ѝ очи и лег-